

SOSYALİZM GELİŞİP YENİ AŞAMALARA ULAŞARAK, KOMÜNİZME DÖNÜŞEREK, TARİHSEL İŞLEVİNİ YAPACAKTIR...

Bölge Temsilcileri Toplantısı'ndaki konuşmadan, İstanbul, 4 Temmuz 1979.

Türkiye'nin bugünkü durumuna baktığımız zaman, geniş halk kitleleri açısından en çarpıcı olgu enflasyondur, hayat pahalılığıdır. Gerçi Türkiye 1940'lı yıllardan beri hep bir enflasyon ülkesi, fiyatların sürekli yükseldiği bir ülke olmuştur, öyle ki ne zaman yaşanan günün fiyatları 15-20 yıl öncesiyle kıyaslandıysa "Aman eskiden ne ucuzlukmuş" denilmiştir. Ama şu aylardaki fiyat artışları bilinen ölçüleri aşmış, insanı gerçekten ne yapacağını şaşırta, bunaltan boyutlara ulaşmıştır. En önemlisi de, bu fiyat yükselişlerinin sonunun, durak noktasının görülmemesidir. Enflasyonun durdurulmasından değil, hızının düşürülmesinden söz edilmektedir ancak. Hedefin enflasyon hızının %40'a düşürülmesi olduğu söylenmektedir. Oysa verilen rakamlara göre 1979'un daha ilk yarısında fiyat yükselişleri %50'ye yaklaşmıştır ve bu gidişle yıl sonunda %80'i bulacak veya geçecektir. Hayat pahalılığı, geçim sıkıntısı yalnız dar gelirli geniş kitleleri değil, orta gelirli tabakaları da saran bir afet haline gelmiştir. Geniş kitleler açısından "geçim sıkıntısı" deyimi artık hafif kaçmaktadır. Sıkıntıdan da öte yaşamsal bir zorluk söz konusudur. Asgarî ücretle çalışan işçiler kalabalık ailelerine sadece kuru ekmeği bile sağlayamaz duruma düşmüşlerdir.

Hükümetin enflasyonun, fiyat yükselişlerinin hızını kesme, bir noktada durdurma tasarısı ve vadeleri boşa çıkmaktadır. Çünkü başta hükümetin kendisi enflasyona yol açıyor. Karşılıksız para basıp piyasaya sürme işlemine sürekli başvuruyor. Ve basılan paraların miktarı onlarca milyar lirayı çok aşmaktadır. Hükümetin Uluslararası Para Fonuna verdiği ve son günlerde açıklanan niyet mektubuna göre bu yıl içinde bütçe açığının ve Kamu İktisadî Teşebbüslerinin zararlarını kapatmak için "Merkez Bankası Kaynaklarına müracaat miktarı", yani yeni para çıkartarak karşılanacak miktar yüz milyar lirayı geçecektir. Bu da bilindiği gibi, Türk lirasının değerinin, satın alma gücünün daha da düşmesi demektir.

Fiyatların durmadan yükselişinin ikinci bir nedeni Türkiye Sanayiinin dışa, emperyalist dünyaya bağımlı olarak kurulmuş ve geliştirilmiş olmasıdır. Bunun sorumlusu da batı emperyalizmiyle işbirliği ve ortaklık içinde olan büyük burjuvazi ve onun politik iktidarlarıdır, gelmiş geçmiş hükümetlerdir. Türkiye Sanayii makina donanımı, yedek parçaları, ara malı ve hammaddeler bakımından emperyalist dünyaya bağımlıdır ve dıştan alınan bu malların fiyatlarının yükselmesi hem bu mallarla üretilen ürünlerin fiyatını tırmandırmakta, hem de genel olarak iç fiyatları yükseltme yönünde etkilemektedir. Buna enflasyon ortamından yararlanarak sanayici ve tüccarın kârlarını azamiye çıkarma hırs ve girişimleri de eklenince fiyatların baş döndürücü yükselme tablosu ana çizgileriyle ortaya çıkmaktadır. Her türlü sermaye sahibi kazancına kazanç eklerken, sabit ve dar gelirli kitlelerin yaşam düzeyi düşmekte, bu kitleler daha da yoksullaşmaktadırlar.

Hükümetin izlediği ve izlemeyi öngördüğü politika bu durumu değiştirecek, geniş kitlelere görelî de olsa bir ferahlık getirecek nitelikte değildir. Devletin gelirlerini artırarak yeni para çıkartma zorunluluğunu azaltacak ve işçi-emekçi kitlelerin üzerindeki vergi yükünü hafifletecek vergi reformu çok sözü edilmesine rağmen yapılmamıştır ve yapılacağı da yoktur. Vergi reformu niteliğinde olmayan, ama belli değişiklikler getiren vergi kanun tasarısı dahi Meclis'ten geçirilmemiştir. "Muhalefet Meclisi boykot ediyor, çalıştırmıyor" iddiası inandırıcı bir gerekçe değildir. CHP kendi açısından gerekli gördüğü hallerde Meclis'e 226'yı getirebilmiştir. Kanun tasarısının önemli maddeleri kısaltılmış ayrı bir tasarı -veya tasarılar- haline getirilerek Meclis'ten geçirilebilir, bu yönde ciddi, sebatlı girişimlerde bulunabilirdi. Bu yapılmamıştır. CHP vergi kanun tasarısına karşı çıkan büyük sermaye çevrelerine ters düşmekten, onları karşıya almaktan çekinmiştir.

Ama CHP vaatlerde bulunduğu, desteğini aldığı halk kitlelerine ters düşmekten çekinmemiştir. 1978 başında iktidara geldiğinden beri hep iç ve dış büyük sermayeyi, emperyalist odakları kollayan bir politika izlemiş, muhalefetteyken dilinden düşürmediği "hakça bir düzen" konusundaki vaatlerini yerine getirmek şöyle dursun, ağzına bile almaz olmuştur.

CHP'nin Teslimiyetçi Politikası İktidara Geldiği İlk Aylarda Kendisini Göstermiştir

CHP'nin iç ve dış büyük sermayeye teslimiyetçi politikası iktidara geldikten sonra ilk aylarda kendini belli etmiştir; ardı ardına zamlar gelmiş okkalı bir devalüasyon yapılmış. Uluslararası Para Fonu (İMF) ile niyet mektubu 1978 yılının Nisan ayında imzalanmıştır. İMF'nin darda kalıp kendisine yardım için başvuran ülkelerden isteyip aldığı niyet mektupları İMF'ye teslimiyet belgelerinden başka bir şey değildir. CHP hükümeti için de böyle olmuştur, hem de katmerli bir biçimde. Geçen yılki niyet mektubu İMF'ye yetmemiş bu yaz bir yenisi verilmiştir, daha büyük zamların daha büyük bir devalüasyonun refakatinde. Sorunlarımızın, Türkiye'nin kendi kaynaklarına dayanarak çözüleceğini, yapılan işlerin İMF istediği için değil, hükümet öyle uygun gördüğü için yapıldığını tekrarlayan başbakan sonunda dünyada İMF gerçeğini görmek gerektiğini söylemek noktasına geldi, dayandı.

Bu yakınlarda verilmiş olan ikinci niyet mektubu İMF gerçeğini apaçık ortaya koyuyor. Mektubun göze çarpan bir özelliği bütünüyle tüketimi kısma eksenine oturtulmuş olmasıdır. Bu amaçla kamu harcamaları sınırlandırıldığı, kontrol altına alındığı gibi, ücretlerin ve tarımsal ürün fiyatlarının kontrol altına alınması da öngörülüyor. KİT'lerin açıklarının hazine kapatılmasına, dünya petrol fiyatlarının yükselişinin özel fondan karşılanmasına son vermek için bunlara ilişkin olarak ileride yapılacak zamların da tüketimi kısıcı etki yapacağı kuşkusuzdur.

Ücret artışlarının fiyat artışlarını karşılamakla sınırlı kalacağı açıkça belirtiliyor. Bu, gerçek ücretlerin dondurulmasından başka bir anlama gelmez. Bu da işçilerin yaşam düzeylerinin ve koşullarının iyileşmesini önlemek demektir. Zaten 1970'li yıllarda gerçek ücret ortalamalarının -iki yıl hariç- hep düştüğü hatırlanırsa, aynı eğilimin daha da belirginleşerek süreceği kolayca söylenebilir. Niyet mektubunda öngörüldüğü üzere, tarım ürünleri fiyatlarında dünya fiyatlarının dikkate alınması

ise, tarımda maliyetler düşürülmedikçe üreticinin aleyhine sonuç verecektir. Maliyetleri düşürücü önlemler alınmasından ise niyet mektubu hiç söz etmiyor. Son açıklanan kimi tarım ürünlerine ilişkin taban fiyatları hayli yüksek gibi görünmekle beraber halen piyasada ödenen fiyatlardan düşük olduğu anlaşılmaktadır. Eğer durum böyle ise, o zaman üretici ürünlerini kamu kuruluşları yerine tüccara satacaktır. Bu da devletin destekleme alışları yapmasına karşı olan IMF'nin politikasına uygun düşecektir. İkinci mektupta yeni vergi kanununun Meclis'ten geçirilmesine çalışılacağı söyleniyor, ama içeriği, vergi yükünün sınıflara dağılımı, hangi sınıflar üzerinde ağır basacağı konusunda hiçbir işaret verilmiyor. Vergi konusunda IMF'nin amacı mecburi tasarrufu artırıp tüketimi düşürmek olduğuna göre, niyet mektubunda vergi konusunda söz edilmesi her halde vergi adaleti kaygısından kaynaklanmıyor.

Bu kısa değerlendirmeden de anlaşılıyor ki, niyet mektubunda dile getirilen ekonomi politikası genişleyen, büyüyen değil, daralan bir ekonomiyi öngörmektedir. Bu daralan ekonomimizin çilesini de tüm kapitalist ülkelerde, özellikle de bağımlı geri kapitalist ülkelerde olduğu gibi bizde de kent ve köylerin işçi-emekçi kitleleri çekecektir.

Niyet mektubunda öngörülen politika ve önlemler yerine getirilse emperyalist kuruluşların diğer istekleri, örneğin yabancı sermayenin Türkiye'de dilediği gibi yatırımlar yapabilmesi uygulamada gerçekleşse, Türkiye'nin sorunları çözülür. Türkiye düze çıkabilir mi? Bu noktada "düze çıkmak kimin açısından?" diye sormak gerek. Büyük sanayi, ticaret, tarım sermayesi açısından düze çıkmaktan da öte bir açılış olabilir; bu sınıflar kârlarına gittikçe büyüyen yeni kârlar katabilirler. Bu gelişme, bunalımlı dönemde küçükçe veya orta sermaye işletmelerinin iflası veya büyükler tarafından satın alınmasıyla sermayenin az ellerde yoğunlaşmasını, tekelleşmenin artmasını da beraberinde getirir. Küçük ve orta sermaye kesimleri büyük tekelci sermayenin artan kontrolü ve baskısı altına girer, işçi ve emekçi kitlelerin yoksullaşması ise derinleşerek sürer, en üst gelir kesimleriyle en alt gelir kesimleri arasındaki fark büyür. Tepedeki tekelci büyük sermayenin emperyalizmle bütünleşmesi daha da güçlenir. Türkiye bugün böyle bir durumda ve durumun daha da gelişmesi süreci içindedir. Toplumsal kutuplaşma keskinleşiyor. Bunun için işçi-emekçi kitlelerin ilerici demokratik güçlerin iş ve eylem birliğini sağlamak ve güçlendirmek gündemde olan ivedi bir görevdir.

Emperyalizme bağımlı geri ülkeler için kapitalist yoldan kalkınıp en ileri ülkeler düzeyine erişmek ve geniş kitleleri sürekli yükselen bir refah düzeyine kavuşturmak olanağı yoktur. Bu ülkeler için kurtuluş yolu emperyalist kapitalist dünya ilişkileri dışına çıkmayı ve sosyalizme ulaşmayı hedef alan bir kalkınma yoluna yönelmektir. Sorunun özü budur. Gelişme yolunda böylesine bir makas değiştirme de işçi sınıfının politik öncülüğünde tüm ilerici, demokratik güçlerin mücadele birliğiyle mümkündür.

CHP Terörizmin Yok Edilmesi Konusunda da İyi Bir Sınav Vermemiştir

Ekonomi alanında iyi sınav vermeyen CHP iktidarı, asayiş sağlama konusunda da başarılı olamadı. Terörist eylemleri ve politik cinayetleri yoketmeye ilişkin kesin ve

kısa sürede gerçekleştirilecek vaatlerle 77 seçimlerine girdi ve 78 başında iktidara geldi. Haftalar haftalara, aylar aylara eklendi, 78 bitip yıl 79'a devrildi, ama terörün, cinayetlerin, kıyımların sonu gelmedi. Son zamanlarda suçluların bulunmasında, katillerin yakalanmasında bir ilerleme görülüyor. Bunun caydırıcı bir etkisi olabilir. Ama, CHP'nin iktidara gelişinden bir buçuk yıl sonra sorunun özüne inilmiş değil, yakalanıp tutuklanan 17-25 yaşları arası gençler tetiği çekme, bombayı atma anlamında suçun failidirler, ama işledikleri suçların bunların kendi karar ve girişimlerinden kaynaklandığı söylenemez. Kimse de söylemiyor. Başbakan da tetiği çektirenden söz ediyor, ama, hükümet cinayetleri, kıyımları, saldırıları planlayan, düzenleyen, direktif verip azmettirenleri, silah ve bomba sağlayanları, yani asıl suçluları bulup yakalattırmak yoluna gitmiyor.

Terörizmin asıl faileri olarak MHP'liler giderek daha da ön plana çıkıyor. Deniliyor ki seçimlerde oyların AP'de toplanmasına yol açmamak için CHP, MHP'nin üstüne gidilmesinden, kapatılmasından yana olmaz. Böyle bir hesap olabilir. Bu da bir etki yapabilir. Ama MHP'nin üstüne gidilmemesini, sadece seçimlerde oy hesabına bağlamak olay ve durumlara biraz yüzeysel açıdan bakmak olur. Terörizmin eriştiği boyutlar MHP'nin kendi boyutlarını aşar büyüklüktedir. MHP gırtlığına kadar terörizmin içindedir ama kendinden büyük, gizli güç ve merkezlerle mutlak ilişki ve bağlantı içindedir. Tüm dünyada neo-faşizmin kımıldanışı, ayaklanması vardır. MHP'nin Batı Avrupa'da örgütlendiği, eylemlere giriştiği yabancı ve yerli basında sık sık yer alıyor. CIA'nın içimizde olduğu ise, bu konuda en yetkili ağızlardan doğrulandı. 12 Mart döneminin kontr-gerilla öyküleri unutulmadı. Kısacası terörizm buz dağının büyük kitlesi suyun altında. Olaki Ecevit ve hükümet suyun altındakileri yakalayıp yüze çıkarmaya cesaret edemiyor, veya buna gücü yetmiyor.

Oysa bunun yapılması başarılması gerekir. Cesaret ve kararlılıkla hareket edilirse başarılı da. Bu cesaret ve kararlılığa sahip olabilmek için de sürekli büyük sermaye ve emperyalist odakları kollamaktan vazgeçip, işçi ve emekçi kitlelere, ilerici demokratik güçlere dayanmak, onların politik etkinliklerini duyurmalarına en azından set çekmemek gerekir. Emperyalizmin iş ortağı büyük burjuvazinin baskı ve etkisine ancak işçi ve emekçi kitlelerle, ilerici demokratik güçlerle karşı konulabilir, Türkiye'nin ekonomik, politik ve yönetsel sorunlarının çözümü böyle bir sınıfsal yönelmeden geçer. Yoksa hükümet olup da iktidar olmama durumuna düşülür ve de terörizmin ardı alınamaz. Nitekim son zamanlarda suçluların yakalanmasında görülen başarıya rağmen her gün birkaç yurttaşın cinayete kurban gitmesi, saldırılar ve bombalamalar sürüyor. Cinayetlerin sayısında pek bir azalma yok.

Öte yandan bu ayın sonlarına doğru sıkıyönetimi iki ay daha uzatıp uzatmama sorunu Meclis gündemine gelecektir. Sıkıyönetime son verilmeli, 14 Ekim seçimleri normal koşullarda yapılmalıdır. Türkiye sıkıyönetimin çok sık ilân edildiği bir ülke olmaktan çıkarılmalıdır. Demokratik hak ve özgürlüklerle sıkıyönetim bağdaşmaz.

Kısaca özetlediğim böyle bir ekonomik ve politik kargaşa içinde 14 Ekim seçimlerine gidiyoruz. Gerici karanlık güçler cinayet ve terör dalgalarıyla iktidarı devirip yerine üniformalı veya üniformasız tam bir faşist rejim getiremediler. Demirel'in lâf salataları, açık hava kalabalıkları, meclis aritmetiği hesapları da bir sonuç vermedi. Bizim tahmin ettiğimiz ve söylediğimiz gibi, hükümet yerinde kaldı, ama Meclis'te

zaten zayıf olan çoğunluğu daha da zayıfladı. 26 Ağustos'ta Meclis toplanmayabilir ve sıkıyönetim kendiliğinden kalkar. Sıkıyönetimin kalkması iyi bir sonuç olur, ama çoğunluğu sağlayamamış olması, hükümetin zayıf olan konumunu daha da zayıflattır. Bir güvenoyu söz konusu olmasa bile, bir hükümet önemli gördüğü bir konuda Meclis'de nisabı bulmaya çalışır da bulamazsa, bu kuşkusuz onun güçsüzlüğünün göstergesi olur, ve bu olayın kendisi güçsüzlüğü daha da artırır.

Kurtuluş Sosyalizmdir, Kurtuluş Türkiye İşçi Partisidir

Buraya kadar anlattıklarımın ortaya çıkan Türkiye tablosu karanlık. Ama yalnız içinde bulunduğumuz zaman noktasındaki durumu ele alırsak karanlık. Geçmişten geleceğe uzanan gelişim çizgisi açısından ele alırsak -ki öyle alınmalıdır- karanlık dağılır, karamsarlığa hiç yer kalmaz. Çözümsüz olan emperyalizme bağımlı geri kapitalist düzendir, Türkiye değil. Kapitalizm ise Türkiye'nin yazgısı değildir. Kapitalizmin bir almaşığı -alternatifi- var: Sosyalizm. Ve sosyalizm yalnızca bir teori olmaktan çıkmış, ete kemiğe bürünmüş aşamadan aşamaya gelişen canlı bir gerçeklik. Çok kısa süren 1871 Paris Komünü deneyimini bir yana bırakırsak, sosyalizm ilk kez 1917 Büyük Ekim Devrimi ile kalıcı, nesnel gerçekliğe kavuştu. Bilinçli çabalarla kurulan, geliştirilen, yaşanan bir gerçeklik. Daha sonra başka ülkelerin değişik koşullarında da boy atıp serpilerek sosyalizm kalıcı, nesnel gerçekliğini tekrar tekrar kanıtladı, doğruladı, ilk yola çıkanlar bugün gelişmiş sosyalizm aşamasına eriştiler. Sosyalizm, sosyalist toplumların uluslararası işbölümü ve işbirliğine dayanan, git-tikçe bütünleşen bir dünya sistemi oldu. Günümüzde bir dünya kapitalist sistemi, bir de dünya sosyalist sistemi var. Birincisi geçen yüzyıllardan bugüne kalmış, tarih tarafından ölüme mahkûm edilmiş, geleceği olmayan bir sistem; ikincisi, bu yüzyılımızdan geleceğe uzanan, gelişip yeni aşamalara ulaşarak, komünizme dönüşerek, tarihsel işlevini yapacak olan sosyalizm. Kurtuluş sosyalizmde.

Kitlelere bunu anlatıyoruz, daha etkin anlatmaya çalışacağız bu seçim döneminde. Anlatacağız ki, sosyalizmde ekonomik bunalımlar, döviz dar boğazları, yabancılara dayattığı koşullara teslim olma yok. Enflasyon, hayat pahalılığı, işsizlik, açta açıkta kalmak yok. Okulsuzluk, hastanesizlik, susuzluk, yolsuzluk yok. Büyük kentlerin çevrelerini yerden bitmiş mantar gibi gecekondular mahalleleri sarmıyor. Herkes düzgün bir konutta, iş gücü sahibi olarak, kendi yarınından ve çocuklarının geleceğinden emin oturabiliyor. Yaşamın yalnız maddî nimetlerinden değil eğitim, bilim, sanat, kültür gibi manevî nimetlerden de engelsiz yararlanabiliyor. Bugün geniş halk kitlelerinin rüya gibi hayal ettiği güzel şeyler sosyalist toplumlarda yaşanan gerçekliğe dönüşmüş durumda. Türkiye'de de görünür bir gelecekte gerçekleşmesi için hiçbir neden yok.

Ama bu gerçekleşme, yani, sosyalizme geçiş ve sosyalizmi kurma ve geliştirme toplumların tarihsel evriminde kendiliğinden meydana gelen bir olgu değildir. Sınıf mücadeleleriyle, bu mücadelenin işçi sınıfının en uyanık ve bilinçli, örgütsel, ideolojik ve politik öncülüğünde yönlendirilip yoğunlaştırılmasıyla ulaşılabilen, gerçekleştirilebilen toplumsal evrim aşamasıdır. Bunun için, sistem olarak kapitalizmin almaşığı -alternatifi- sosyalizm ise; siyasal hareket ve parti olarak da burjuva politik hareketlerinin ve partilerinin almaşığı -alternatifi- işçi sınıfının bilimsel sosyalist

partisidir; Türkiye’de, Türkiye İşçi Partisi’dir. Türkiye İşçi Partisi’nde çalışarak; Türkiye İşçi Partisi’ni destekleyerek onun mücadelesine katkıda bulunarak işçi sınıfı ve müttefiki emekçi kitleler toplumu sosyalizme kavuşturacaklar, kendilerini sömürünün her biçiminden kurtaracaklardır.

Burjuva Partilerini Açık Seçik Teşhir Etmek Gerek

Türkiye İşçi Partisi seçeneğini açık seçik zihinlere yerleştirmek gerek. Hem partimiz Türkiye İşçi Partisi’nin, hem de belli başlı burjuva partilerinin niteliklerini açıklayarak, gözler önüne sererek. Hepsini birden “burjuva partisi” diye etiketlemenin ötesinde daha somut tanımlamalar yapmak gereği vardır.

AP büyük burjuvazinin ve büyük toprak sahiplerinin has partisidir. Bugünkü düzeni değiştirme yönünde hiçbir değişiklik öngörmez, reformcu bile değildir, öngördüğü değişiklikler, sanayi burjuvazisinin tarım, ticaret ve serbest mesleklerden sanayiye fon aktarımını sağlamak yönünde istediği vergi taban fiyatları politikalarından ve benzeri önlemlerden öteye gitmez, “özel mülkiyet” ve “hür teşebbüs” Demirel’in ideoloji ve politikasının temel taşlarıdır, “insan hakları” denildi mi, hemen aklıma bu ikisi gelir.

1960’ların sonlarından bu yana “hür teşebbüs” ekonomisinin düştüğü darboğazlar ve yol açtığı toplumsal sıkıntı ve zorluklar kitleleri düzenden ve onun politik simgesi olan AP’den uzaklaştırmaya, koparmaya başladı. Bu uzaklaşan ve koparlardan görece olarak daha bilinçli olan bir bölümü CHP, daha geri bilinç düzeyinde olanları MHP ve MSP topladı.

MHP burjuvazideki en geri eğilimlerin faşizmin partisidir. Her şeye kadir “güçlü devlet” adına tüm demokratik hak ve özgürlükleri kaldırıp demir pençe altına almayı öngörür. Büyük sermaye sınıflarının “güçlü devlet” aracılığıyla kitlelere ve artık değer üretimine el koyduğu bir düzen olacaktır, kısacası tam boy açık faşizm.

Böyle bir düzenin henüz gerçekleştirilemediği bugünkü durumda, silahlı saldırılar, cinayetler, toplu kırımlarla hem kitleler, demokratik güçler, tümüyle sol baskı altına alınacak, geriletilecek, yıldırılacaktır, hem de özlenen faşist düzenin ön şartları hazırlanacaktır. MHP’nin izlediği politika bir yanıyla budur.

Politikasının diğer bir yanıyla MHP kitleler içinde bir taban oluşturma çabasıdır. Sırtını ne kadar büyük sermaye sınıflarına dayasa da kitle tabanı olmadan politika sahnesinde tutunamayacağını bilmektedir. Kitlelerin içinde düzenden kopmaya başlayan, bir arayış içinde olan kesimleri, özellikle de zorluklar içinde bocalayan ve geleceğini kapalı gören çok genç unsurları, yalancı toplumcu sloganlar ve kapitalizme karşı yalancı çıkışlarla kendine çekebilmektedir. İşçi sınıfımızın bilimsel sosyalist partisi olarak kitlelere ve gençliğe ulaşmamız gereğinin nedenleri arasında bu da küçümsemeyecek bir nedendir.

MSP de düzenden ve AP’den kopmaya başlayanları kendi kampında toplama çabasıdır. Dinsel ideolojiye dayanan bir politika izlemeye, islamiyetin sosyal adaletçi yanını işlemeye, dinsel ideoloji ile çağdaş sanayi toplumunu uzaklaştırmaya çalışmaktadır. Ama aslında, dinsel büyük bir kitle hareketine değil, büyük burjuvazinin kimi kesimlerine dayanan bir partidir. Onun için sanayileşmeden, kalkınmadan söz etse de zaman zaman emperyalizme karşı çıkar görünse de ilerici

bir niteliği yoktur. MSP, benimser görüldüğü dinsel ideoloji çerçevesi içinde dahi tutarlı, içtenlikli ve ciddi görünmüyor. MSP hareketinde bir Humeyni hareketinin etkinliği ve sürükleyiciliği hiç yok.

CHP ise, halk kitlelerinin yararına bazı reformlar yapmayı vaadediyor. Ama düzeni değiştirmeyi, üretim araçlarının özel mülkiyetine dokunmayı, kapitalizmden sosyalizme geçmeyi tasarlamıyor. Kapitalizm temeli üzerinde ve genel çerçevesi içinde bazı reformlar yapacağını iddia ediyor. Demokrasiden, demokratik hak ve özgürlüklerin genişletilmesinden yana olduğunu söylüyor. Diğer üç partiden bu bakımlardan ayrılıyor.

Ama asıl önemlisi CHP'nin kitle tabanıdır. CHP, bu vaatleriyle kitle tabanını genişletmiş ve güçlendirmiştir. CHP tabanı ve CHP'yi destekleyen işçiler ve emekçiler demokrasiden ve bağımsızlıktan yanadır. Tekelci büyük sermayenin, büyük toprak sahiplerinin boyunduruğundan kurtulmak istemektedirler. Emperyalizme ve faşizme karşı demokratik mücadelede işçi sınıfının politik partisinin -partimizin- güç ve eylem birliği yapabileceği önemli bir kitle CHP tabanıdır.

Ama Ecevit ve partisi kendilerini oylarıyla iktidar olabilecek duruma getirmiş kitlelerden korkmaktadırlar. Emperyalizmin ve yerli büyük burjuvazinin baskılarına kitlelere dayanarak karşı durabilecekken "Aman provakasyon olmasın" söz ve gerekçesiyle kitleleri politik hareketsizliğe itmekte, emperyalizme ve işbirlikçisi büyük burjuvaziye güvence ve ödün verme yoluna gitmektedirler. Bu uzlaşmacı tutumla faşist terörün üzerine yürüyememektedir, tersine, faşizmin tırmanışını kolaylaştırıcı bir durum yaratmaktadır. CHP yönetimi kendi kendisiyle tutarlı olabilmek, önerdiği reform ve önlemleri gerçekleştirebilmek, faşist terörü yok edebilmek için ödün ve uzlaşma politikasından vazgeçmelidir.

Partimiz Maoculuğa ve Bireysel Terörizme Karşıdır

Politik mücadele verdiğimiz ve vereceğimiz karşı güçler burjuva partilerinden ibaret değil. Bir de "sol"da ve "devrimci" olma iddiasında, görünümünde bulunanlar var. Bir yanda Maocular, bir yanda bireysel teröristler. Maoculuk solda sapkın bir akım olmaktan çıkmış, doğrudan emperyalizmin ve büyük sermayenin safında yer alan bir ihanet hareketine dönüşmüştür. Türkiye'de de maocular faşistlere taş çıkartan bir anti-sovyetizm ve anti-komünizm sürdürmektedirler. Dünya devrimci hareketinin öncüsü Sovyetler Birliği ile dünya sosyalist sistemini yalanlarla kötüyerek dünya işçi sınıfı hareketinin birliğini, enternasyonalizmi baltalamaya, Türkiye işçi sınıfının politik hareketini saptırmaya çalışmaktadırlar. Türkiye İşçi Partisi kesinlikle maoculuğun karşısındadır.

Devrimcilik adına bireysel terör eylemlerine başvuranlar işçi sınıfının kitlesel devrimci hareketiyle kendilerinin işçi sınıfından kopuk küçük gurupçu eylemlerini birbirine karıştırma, ikinciye birincinin yerine koyma yanılıgısı içindedirler. Sağa sola ateş sağan eylemleriyle işçi sınıfı hareketine yarar değil, zarar vermekte, faşizmin provakasyonlarına açık bir ortam yaratmaktadırlar. Türkiye İşçi Partisi doğru çizgide bir gençlik hareketi geliştirerek gençler arasında tutunma eğilimi gösteren terörizme karşı tutarlı mücadele vermektedir.

Bu anlayış içinde seçim dönemine giriyoruz. Seçime ilişkin olarak somut, ayrın-

tılı konularda yapacağımız propaganda ve ajitasyon bu çerçeve içinde olacak. Seçim ve seçim çalışmalarının İstanbul için ayrı bir önemi var. İstanbul işçi sınıfımızın en yoğun olduğu ilimiz; işçilerden oy alma işçi sınıfı partisi, partimiz için elbet özel önem taşır. Toplumunu sosyalizme götürecek ve sosyalizmi kuracak öncü ve temel güç işçi sınıfı olduğu için; emperyalizme ve faşizme karşı bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde ilerici, demokratik güçlerin güç ve eylem birliği işçi sınıfının öncülüğünde örgütlenip pekişeceği için işçilerden oy almaya özen göstermemiz gerek; bu nedenlerden ötürü de dört milyonluk dev bir kitleyi barındırdığı için, seçime İstanbul'da partimiz tüm gücü ve olanaklarıyla girecek, olanaklarını sonuna kadar zorlayacak, kesintiye, yavaşlamaya izin vermeyen inatçı, tutarlı, özverili bir çalışma gösterecektir.

Yaşasın Partimiz!

Çark Başak, Sayı 67-68, Temmuz- Ağustos 1979